

Đãi Được Bảo Bồi

Contents

Đãi Được Bảo Bồi	1
1. Chương 1: Không Muốn Biết Mấy Thứ Trứng Rung Rung Gì Gì Đó Đâu	1
2. Chương 2: Ông Chủ, Chỗ Đó, Không Dừng Lại Được	3
3. Chương 3: Càng Lúc Càng Lún Sâu Vào Con Đường Nhìn Trộm	6
4. Chương 4: Anh Hùng Đứt Gót Tổ Tình	8
5. Chương 5: Phiên Nào Thường Ngày Của Thư Khắc Và Bối Thấp (một)	11
6. Chương 6: Phiên Nào Thường Ngày Của Thư Khắc Và Bối Thấp (hai)	13

Đãi Được Bảo Bồi

Giới thiệu

Số chương: 6 Thể loại: hài hước, đam mỹ, nhẹ nhàng Editor: Yu Yin Câu chuyện bắt đầu từ khi La Nham tốt nghiệp đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duoc-bao-boi>

1. Chương 1: Không Muốn Biết Mấy Thứ Trứng Rung Rung Gì Gì Đó Đâu

La Nham tốt nghiệp chuyên ngành Hóa học ứng dụng, trước đây làm kỹ thuật viên trong một công ty cao su tư nhân của nước ngoài, từ kỹ thuật viên quá thâm ảo, nói đơn giản là nghiên cứu công thức sản xuất, thu nhập cũng khả quan. Kết quả lần suy thoái kinh tế năm 2008 trực tiếp đập anh rất dài. Trong khoảng thời gian anh còn đang phân vân giữa tìm việc và tự gầy dựng sự nghiệp, một đàn anh cùng phòng thí nghiệm thời đại học liên hệ với anh, nói sắp rời khỏi thành phố này đi xây dựng sự nghiệp cùng bạn, cửa hàng của mình không ai bán, cả cửa hàng lẫn hàng hóa giảm 50%, 5000 tệ, giao cho cậu. La Nham nổi điên ngay trong điện thoại, cái shit, sao không nhìn lại coi hàng anh bán là thứ gì đi, bao cao su, dụng cụ massage, quần chíp kích dục còn kêu giá 5000, muốn hãm hại bố sao! Bố đây không thèm bán mấy thứ hàng hóa dung tục đó. Đàn anh ở đầu dây bên kia giậm chân, mẹ nó tất cả đều là hàng nhập khẩu, hàng nhập khẩu đó có biết không, anh đây nể tình mày là đàn em ngoan mới nhượng cho mày. Được rồi được rồi, cho chú mày danh sách khách hàng luôn, chỗ anh toàn là khách quen mua một lần mấy trăm gần cả nghìn đó blablabla...

Thế là, La Nham cứ quơ bậy quơ bạ như vậy mà thành người bán hàng toàn thời gian, nhờ những mối quan hệ trong ngành cao su ngày trước, cộng thêm không ít hàng tốt mẫu đẹp giá rẻ, lại thêm thái độ phục vụ nhiệt tình của anh, chẳng mấy chốc cửa hàng đồ chơi tình dục đã khởi sắc, thu nhập tại gia mỗi tháng cũng không tệ. Tuy là mỗi lần tụ họp bạn bè nhắc tới nghề nghiệp của mình lại bị cười đùa các kiểu làm anh có hơi không vui.

Buổi tối một ngày thứ sáu, La Nham cuộn trong ghế uống bia hưởng điều hòa xem phim Mỹ như thường lệ, wangwang sáng lên, La Nham lơ đãng mở lên.

[Shule1012: Xin chào, ông chủ, có ở đó không?]

[Tình yêu của Bối Tập: Có đây, cưng~ có nhu cầu về mặt đó sao?]

La Nham đánh vào câu dạo đầu đã dùng quen tay.

[Shule1012: Đúng vậy, xin hỏi xxx(đi kèm link) giá cả, cách dùng thế nào?]

La Nham liếc nhìn avatar của đối phương một cái, không ngờ là một tấm hình 2×3 đúng chuẩn, khuôn mặt trắng trẻo thon nhỏ, sơ mi xanh biển và cà vạt hoa văn chìm, đeo cặp kính nửa gọng nghiêm nghị. La Nham run rẩy, thời đại này mà còn mấy tên ngổ rùng dùng ảnh thẻ làm avatar, khuôn mặt này dùng mấy thứ mình bán là loại biến thái nhất, bạn gái của vị khách này, tôi thật sự rất chia buồn với cô.

[Tình yêu của Bối Tập: Được được, ngài định dùng cho bạn gái sao, sản phẩm này rất được yêu thích. Cách dùng cũng khá đơn giản, trong giấy có hướng dẫn chi tiết, ngài không rõ chỗ nào tôi sẽ giải thích~]

[Shule1012: Không, tự dùng.]

La Nham nhìn nửa hàng chữ mới nhảy lên, bia trong miệng trào gần phân nửa ra mặt laptop đáng yêu. La Nham nghĩ người không dám tin, ngơ ngẩn lau sạch khuôn mặt thuần khiết của laptop đáng yêu, trong cửa hàng của anh thật sự có một ít sản phẩm nhắm tới những khách hàng đồng tính, nhưng nhìn cái avatar có thể dán ngay lên bằng nhân công của công ty, giọng điệu công chức của vị khách này, nghĩ thế nào cũng không ngờ người này sẽ hỏi mình trứng rung điều khiển từ xa tự-dùng thế nào. La Nham gom gom quét quét tạm quả tim thủy tinh đã vỡ vụn lại, lập tức phục hồi phong độ.

[Tình yêu của Bối Tập: Phải, có thể, đàn ông cũng dùng được, nhưng khác là phải bôi trơn đầy đủ...]

La Nham và vị khách quái dị kia nói chuyện gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thảo luận xong cách sử dụng điểm cần chú ý cách thanh toán phương pháp bảo mật các thứ. Tuy trên cơ bản đa số đều là do La Nham nói, đối phương chỉ thỉnh thoảng đặt câu hỏi và trả lời lầy lẹ, xong rồi còn thông một câu:

[Shule1012: Xin hỏi, ông chủ là gay sao?]

La Nham câm lặng nhìn hàng chữ nho nhỏ, đại ca à, anh có cần thẳng thừng vậy không, tôi nhiệt tình như vậy hoàn toàn là vì tôi xem anh là thượng đế thôi, cầu xin anh đừng có hiểu lầm được không.

[Tình yêu của Bối Tập: Ha ha, tôi không phải gay~ cưng]

Đối phương im lặng vài giây, La Nham nhìn cửa sổ chat không còn rung báo, không hiểu sao tìm lại đập kịch liệt, mình mình mình đã kích người ta rồi sao? Tiêu rồi tiêu rồi đặc tội người ta rồi.

[Shule1012: Hừ, không thích đàn ông mà còn cưng tới cứng lui, anh không thấy buồn nôn sao.]

La Nham hoàn toàn không ngờ chờ lâu như vậy cuối cùng được một câu thế này, hai tay gác trên bàn phím nhưng lại không gõ ra được chữ nào, giải thích với khách? Nói là gặp ai cũng gọi là cưng, tôi không có cưng mình anh khách nào tôi cũng cưng? Không không không như vậy sẽ bị hiểu sang nghĩa khác... Xin lỗi đây không phải động từ mà là danh từ, cưng là nói gọn của cục cưng? Không không không, nói vậy anh ta sẽ nói ai là cục cưng của ông thấy gớm quá... Ruột La Nham thắt tới sắp thành cục luôn...

[Shule1012: Tôi chuyển tiền xong rồi, vui lòng nhất định phải gửi hàng trong ngày mai, tạm biệt.]

La Nham còn chưa chọn được một nửa số từ để giải thích, đối phương đã sign out rồi, cả cơ hội để mình nói một câu “Cảm ơn” cũng không cho. La Nham buồn bực mở hòm thư đặt hàng lên, kiểm tra thấy không sai sót. Buồn bực lấy hàng từ phòng bên cạnh ra kiểm tra hoàn tất, bao bọc cẩn thận chêm giấy chống xóc, cho vào thùng, xé tờ tem giao hàng xuống bắt đầu điền vào. Viết viết viết bỗng dưng thấy có gì không đúng, sao cái địa chỉ này viết quen tay quá... Trời trời trời trời ơi! La Nham há mồm nhìn hàng địa chỉ trên màn hình, thượng đế Thư Nhạc phòng 803 lầu 4 tòa nhà AA đường BB khu CC thành phố DD tỉnh XX má ơi ngoại trừ số 8 khác còn lại giống hệt má ơi đây là khu nhà mình ở má ơi! La Nham ôm thùng hành sắp gửi ngửa đầu nhìn trần nhà xoay ba vòng tại chỗ, ừm, sao mặt lại là lạ, chẳng lẽ là vừa chuyển vào sao, xoay xoay xoay xong thì phệnh mông ngồi phệch xuống đất xoa cằm. Bản thân La Nham cũng không biết vì sao tâm trạng của mình lại hỗn hờ như vậy. Hoàn toàn không biết Thư Nhạc ở lầu trên đang run rẩy đóng

laptop lại, nhũn người ngã ngửa xuống ghế, tháo mắt kính xuống đưa cánh tay lên che đôi mắt đang nhắm chặt lại.

Ngày hôm sau anh chàng chuyển phát nhanh đúng giờ gõ cửa, liếc mắt nhìn thùng hàng một cái rồi hỏi đây không phải chỗ của anh đó sao, sao không bảo người mua tự đến lấy. La Nham ôm cổ anh chuyển phát nhanh làm mặt lưu manh, anh trai à, người ta là con gái then thùng, mua thứ này ở chỗ tôi, nếu còn phát hiện ở cùng một tòa nhà với tôi, chẳng may vào thang máy thấy mặt, anh nghĩ xem... Anh chuyển phát nhanh lắc đầu, con gái bây giờ, bỏ đám già tốt tính như mình đây qua một bên không nhìn, đi mua thứ này, trời ơi tôi đã tạo ra tội nghiệt gì chứ. La Nham tiễn anh chuyển phát nhanh mặt mày buồn bực ra ngoài, im lặng nắm tay với cái trần nhà, xin lỗi nha em gái lâu trên.

Anh chuyển phát nhanh quả nhiên lợi hại, chiều tối hôm đó trên wangwang đã có thông báo người mua đã xác nhận nhận được hàng, La Nham bỗng dưng muốn mượn gió bẻ măng nghĩ không biết đêm nay vị khách trên lầu với khuôn mặt đứng đắn nghiêm chỉnh đó có tự chơi không. La Nham cứ nghĩ chuyện này sẽ kết thúc ở đây, dù sao thì mỗi người có cuộc sống và sở thích riêng của mình, cho dù là ở cùng một tòa nhà, cũng không có lý do gì để soi mói rình mò. Nhưng không ngờ là, không bao lâu sau, vị khách tên Thư Nhạc trên lầu lại dùng một phương pháp cực kì khó tin giáng cho La Nham một đòn.

2. Chương 2: Ông Chủ, Chỗ Đó, Không Dừng Lại Được

Lại là một buổi tối cuối tuần khác, La Nham để laplap lên bàn trà vừa sẵn sàng cập nhật tin tức, vừa kích động nhảy nhót trên sofa xem NBA. Tiếng tường thuật hùng hồn của NBA và tiếng reo hò của La Nham thành công át mất tiếng rung yếu ớt của wangwang. Đến lúc La Nham bất giác liếc nhìn thì trên cửa sổ đã có mấy hàng chữ rồi.

[Shule1012: Ông chủ có đó không]

[Shule1012: Ông chủ chất lượng sản phẩm có vấn đề]

[Shule1012: Tôi muốn khiếu nại]

La Nham ngạc nhiên, là Thư Nhạc phòng 803 trên lầu, không phải tên mặt cá chết đó nhét trứng rung vào chỗ kì dị nào rồi chứ, lập tức ngồi thẳng lên trả lời.

[Tình yêu của Bối Táp: Xin lỗi, xin hỏi sản phẩm có vấn đề gì?]

La Nham ngồi ngay ngắn chuẩn bị nhận chằm chọc, qua 10 phút, di di mông chuẩn bị nhón dậy lấy cái gối mềm chằm xuống, cuối cùng wangwang cũng sáng lên.

[Shule1012: Ông chủ, cái đó không dừng lại được, làm sao đây]

Không dừng lại được không dừng lại được không dừng lại được không dừng lại được không dừng lại được cái gì không dừng lại được chỗ nào không dừng lại được... La Nham nhìn chằm chằm 5 chữ ở giữa, đầu nghĩ đủ thứ, không không không không được là cảnh mình nghĩ, ngón tay run run thần tốc gõ chữ tách tách tách.

[Tình yêu của Bối Táp: Bây giờ đang thế nào rồi? Ở trong người sao? Remote hư rồi? Ngài là người sao? Đã bao lâu rồi?]

La Nham căng thẳng nhìn màn hình, làm sao đây làm sao đây nếu là thật...

[Shule1012: Phải]

[Shule1012: Nửa tiếng]

[Shule1012: Không lấy ra được, rất khó chịu]

[Tình yêu của Bối Táp: bây giờ anh còn ngồi trước máy tính không phải càng khó chịu sao, trời đất thiên địa ơi sao lại như thế này]

[Shule1012: Phải, quỳ trên ghế]

La Nham nhìn avatar của Thư Nhạc, khuôn mặt này, trứng rung được nhét sâu trong người, đôi chân trần run rẩy quỳ trên ghế, trong căn phòng tối chỉ có ánh sáng từ màn hình vi tính hắt lên khuôn mặt đang vằn vẹo vì phải chịu đựng khoái cảm quá lớn, đôi mắt vốn sắc bén bây giờ đang đắm nước sau cặp kính... Chuyện này, chuyện này thật sự chẳng khác gì chat sex, má ơi thật quá sức khêu gợi, hơn nữa đối tượng chat sex lại chính là mình hia hia hia hia

Khoan khoan khoan, mình đang nghĩ gì vậy, a a a a a La Nham ôm đầu.

[Tình yêu của Bối Táp: Mẹ nó đừng có quỳ như vậy chứ đại ca mau nằm nghiêng xuống giường đi đánh chữ chậm quá 139XXXX mau gọi vào điện thoại của tôi, tôi chỉ cho anh]

La Nham chạy vào phòng ngủ lấy điện thoại ra để lên bàn trà, ra sức nhìn nó chờ nó đổ chuông. Nhạc dạo mới la la la được ba chữ La Nham đã vội lấy nhấn nút nghe.

“A lô, Thư Nhạc đó sao, anh nằm xuống chưa?”

“...” Không có tiếng đáp.

“A lô a lô? Anh nghe thấy tiếng tôi nói không, có phải rất khó chịu không?”

“... Ừm”

La Nham nghe tai mình nổ đùng một cái, từ tai bắn thẳng xuống cổ. Đó là tiếng rên đang cố gắng kiềm xuống, đặc giọng mũi và tiếng thở dốc cổ nuốt xuống, đang cố gắng kiềm chế như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại không thể nhận được chỉ để một tiếng “ừm” tràn ra. La Nham dựa lưng vào gối, co quắp dưới chân sofa, hai bàn tay túm chặt lấy cái điện thoại đã nóng như thanh thép nung.

“Thư, Thư Nhạc?”

Trong điện thoại có tiếng sột soạt khê, có lẽ là đối phương đang điều chỉnh sang một tư thế dễ nói chuyện hơn.

“Ừ, tôi nghe thấy rồi...” Lần này giọng nói đã bình thường hơn một chút, nhưng khi nói có vẻ rất cố sức.

“Thư Nhạc, anh nói sơ cho tôi biết tình hình trước mắt thế nào, để tôi nghĩ cách giải quyết.”

“Tôi, cái đó, nói, ừ...” Rõ ràng là giọng nói sau khi bịt miệng.

“Mẹ nó lúc nào rồi mà còn xấu hổ cái rắm, chẳng lẽ anh nhét trứng rung ngủ một đêm sao? Hay là để tôi gọi 120 cho anh vào bệnh viện lúc đó anh không sợ mất mặt thì tôi cũng xấu hổ thay anh mẹ nó.”

“...”

“Mau nói đi, nếu không tôi cúp máy để anh thông thả hưởng thụ.” La Nham ôm trán nằm dài trên sofa kiệt sức nói.

“... Cái đó, ban đầu, ở phòng tắm, dùng rất nhiều bôi trơn... Tôi mở tới mức tối đa, ừm ừ... Sau đó cái remote, không nhạy nữa, có lẽ lúc đó tay bị, bị ướt... Đẩy vào quá sâu, vẫn cứ nhảy lên, không được, không lấy ra được...” Thư Nhạc nói ngắt quãng được vài câu rồi lại đưa điện thoại ra xa che miệng thở lấy hơi. La Nham hiểu rất rõ, loại trứng rung đó là sản phẩm mới, không chỉ rung như loại bình thường, mà còn thay đổi mức rung theo biến đổi của cơ thể, La Nham chôn khuôn mặt đỏ bừng xuống gối không biết phải làm sao. Thật ra phương pháp tốt nhất là trực tiếp đá cửa nhà lầu trên, xông vào giúp hắn, nhưng bị một người lạ nhìn thấy cảnh xấu hổ, có lẽ lấy được trứng rung ra rồi thì bản thân cũng bị đánh một trận.

“Thư Nhạc, nhà anh có máy sấy không?”

“A, có.”

“Anh còn đủ sức mở nắp remote ra không?”

“Tôi, thử xem...”

“Vậy anh nghe kĩ đây, trước tiên mở nắp remote ra, không được dùng vít hay dao nạy, sau đó mở máy sấy sang chế độ gió nóng, sấy hai phút, rồi anh thử lại xem có thể tắt nó được không.”

“Ừ, được... Vậy tôi, cúp máy trước.”

“Đừng cúp! Anh để điện thoại qua một bên mở loa ngoài, lúc mở nắp cẩn thận ngón tay, đi chậm một chút, có vấn đề gì thì hét vào điện thoại, tôi bên này trả lời cho anh.”

“Được...”

La Nham căng thẳng cầm điện thoại, trong điện thoại lại có tiếng sột soạt sột soạt, và tiếng Thư Nhạc thở dốc mở nắp cái remote cao su.

“A, mở ra được rồi...” Sau đó thở dài như trút được gánh nặng là tiếng nước nở, “Ừ, móng tay gãy rồi...”

“Lúc này mà còn móng tay gì lát nữa rồi tính, anh gạt công tắc xuống rồi sấy đi.”

“Được...”

Sau đó là tiếng bước chân chậm chậm, hiển nhiên là đi chân trần, giữa đường còn bị vấp thứ gì đó, loảng xoảng làm tim La Nham nhảy lên tới cổ họng.

“Anh cẩn thận một chút, chống tường đi từ từ.”

“... Ừ, tôi biết rồi...” Có trả lời khê từ xa xa vọng tới.

Một lát sau, tiếng động đến gần, lại có tiếng sột soạt, theo cùng tiếng thở dốc càng lúc càng rõ của Thư Nhạc.

“Về giường rồi?”

“Ừm, bên cạnh có ổ điện... Khi nãy bước đi, bên trong lại... Ừ”

Hơi nóng khó khăn lắm La Nham mới làm nguội được lại hun đỏ mặt anh, tức tối đấm sofa một cái, tiếng máy sấy vù vù vù làm La Nham sốt cả ruột, nếu cách này không được thì anh cũng không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ đi gõ cửa thật? Hay là đi bệnh viện... Mẹ nó thứ trứng rung chống nước nhập con khi remote lại bị rò điện ngày mai ông đây lên web Nhật tố cáo!

Tiếng máy sấy dừng lại, có tiếng cách, là tiếng nắp nhựa vào remote. Trời cao phù hộ cho dùng được đi dùng được đi dùng được đi, La Nham cầu khẩn trong lòng.

“A, dừng rồi!” Thư Nhạc kích động kêu to.

“Dừng lại rồi dừng lại rồi thật tốt quá!”

“Phải, cuối cùng cũng ngừng rồi...” Tiếp sau đó là tiếng người ngã phịch xuống giường, sau đó là im lặng.

“... Thư Nhạc, vào phòng tắm lấy ra đi, không rung nữa thì sẽ dễ lấy ra.”

“Nằm thêm chút nữa, tôi kiệt sức rồi...”

“Ừm, vậy thì nằm một chút...” La Nham cũng như trút được gánh nặng, bò lên sofa, nằm ngửa mặt, để điện thoại bên tai, tiếp tục lắng nghe những âm thanh nho nhỏ trong điện thoại.

Một lúc lâu sau, đầu dây bên kia than nhẹ một tiếng đứng lên, lệch dép đi xa, yên lặng một lúc lâu, có tiếng vôi sen vọng tới, lại qua một lúc, lại lệch xệch lệch xệch quay lại, có tiếng đệm giường lún xuống.

“Tôi vút thứ đó đi rồi...” Người trong điện thoại lạnh lùng nói.

“Ừm, quảng đi, tôi đưa lại cho anh một cái khác miễn phí, xem như bồi thường.”

“Hừm hừm hừm...” Lần đầu tiên La Nham nghe Thư Nhạc cười, tiếng cười từ trong cổ họng, La Nham tưởng tượng, khuôn mặt nghiêm túc đó, không biết cười lên sẽ thế nào.

“Không trách anh, là do tôi sử dụng không đúng... Có thể là thân thể của tôi quá nhạy cảm với kích thích, một thứ nhỏ như vậy đã... Hôm nay đã bị dẫn vật đến không bắn ra nổi rồi...”

La Nham tai nghe giọng nói biếng nhác mệt mỏi sau khi khoái cảm của đôi phương, che mặt.

“... Sao không tìm bạn trai?” La Nham hỏi ra câu anh vẫn luôn muốn hỏi Thư Nhạc, những thứ này không phải dùng cùng với người yêu sẽ vui hơn sao?

“... Bạn trai trước đây, khi cần giải quyết mới đến tìm tôi, hơn nữa lại rất... Hắn ta là tên khốn, chia tay rồi còn đến công ty của tôi quậy... Sau đó tôi chuyển công tác đến đây, hôm đó cũng chẳng biết tại sao lại mua thứ này, có lẽ là do quá lâu không yêu đương... Có lẽ tôi thật sự giống lời hắn ta nói, bản chất dâm dăng như...”

“Đừng nói nữa!!!” La Nham đột nhiên lớn tiếng ngắt lời, trong lòng cực kì bức tức, nói ra rồi mới thấy hối hận, “Xin, xin, xin lỗi Thư Nhạc, tôi không...”

“Xin lỗi... Tôi không nên nói với anh những chuyện này...” Thư Nhạc chân thành xin lỗi.

“Không phải, tôi... Không phải tôi ngại chuyện đó, chỉ là đột nhiên...” La Nham ngồi lên ôm điện thoại không biết phải giải thích thế nào.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi ngủ đây, hôm nay cảm ơn anh, chúc ngủ ngon.” Nói xong thì ngắt máy.

La Nham hoang mang nhìn chằm chằm cái điện thoại một lúc lâu, vứt nó lên sofa, sau đó thì vùi luôn khuôn mặt và tâm trạng đang rối bời của mình xuống cùng.

3. Chương 3: Càng Lúc Càng Lún Sâu Vào Con Đường Nhìn Trộm

Tối hôm đó La Nham trần trọc mơ thấy đủ thứ, sáng sớm đeo hai vành mắt gấu trúc chạy ra ban công hút thuốc, nhìn bầu trời nhuộm màu ảm đạm ngầy người một lúc, rồi bắt đầu lên mạng chơi game lướt web hết cả ngày. Chạng vạng tối, nhận được điện thoại từ chỗ chuyển phát nhanh nói có một gói hàng lớn, khiêng không nổi gọi anh xuống cửa chung cư nhận, La Nham biết số hàng mới của mình đến rồi, mặc quần cộc với áo thun cỡ lớn, để nguyên đầu tóc bờm xờm xuống lầu. Nhọc nhằn ôm gói hành đến hành lang, thấy cửa thang máy sắp đóng lại, La Nham rống lên, “Chờ một chút” rồi lao nhanh về phía thang máy, sải cặp chân dài, một chiếc dép lao rớt bẹp vào thang máy trước chủ nhân. La Nham dùng đầu đỡ thùng giấy, hoàn toàn không còn khí thế hùng dũng rống lớn khi nãy, xấu hổ nhảy lò cò vào thang máy, một bóng người cao gầy buông tay ra khỏi nút mở cửa thang máy, giúp anh đỡ chiếc thùng giấy sắp trượt xuống.

“A, cảm ơn.” La Nham móc chiếc dép lại mang vào tử tế.

“Không có gì.” Giọng nói trong rất êm tai, La Nham tiện tay bỏ chiếc thùng giấy xuống bên chân, đứng thẳng lưng nói cảm ơn với người đứng bên phải mình, ngay trong giây lát nhìn thấy mặt người đó, La Nham liên tục lùi lại mấy bước, đụng vào thanh máy, hai bàn tay bầu chặt vào vách kim loại. Thư Nhạc Thư Nhạc Thư Nhạc Thư Nhạc đây là Thư Nhạc!!!

“Anh à, anh... Tôi bị dính gì sao?”

“Không không không không không có gì, anh, a, cái đó... Anh rất giống người bạn đã qua đời của tôi...” La Nham gãi đầu gãi tai viện được cái cớ chữa ra sao.

“A, vậy sao, thật ngại quá.” Đôi mắt đẹp sau chiếc kính hơi hạ xuống, cười áy náy.

“Không không không anh đừng như vậy, chỉ vì quá giống... Nên hơi giật mình.” La Nham lùi lại, đứng ngay ngắn, nhìn qua kheo mắt len lén đánh giá Thư Nhạc đứng bên cạnh. Quả nhiên khuôn mặt Thư Nhạc rất trắng, làn da như rất mỏng, mắt mũi thanh tú, môi mỏng, không hề cứng nhắc như trong hình chụp, người thật có vẻ nhu hòa hơn, sinh động hơn. Mặc bộ vest đen rất vừa người, sơ mi xanh lam hoa văn mảnh, chiếc cà vạt màu tối được thắt rất cẩn thận, ngón tay thon dài ôm lấy bao laptop IBM. La Nham còn thấy được trước ngực áo vest có chiếc huy hiệu “Chứng khoán Hưởng Ngân” chưa kịp tháo ra.

“Tĩnh” một tiếng, thang máy dừng lại, La Nham như vừa tỉnh mộng, vội cúi xuống ôm cái thùng giấy lên, “Cảm ơn, tạm biệt.”, đứng trước cửa thang máy xoay người bối rối nói cảm ơn với Thư Nhạc đứng bên trong. Thư Nhạc gạt nhẹ đầu tỏ ý đã biết, cúi đầu nhấn nút đóng thang máy, tầm mắt của La Nham dần bị che khuất. La Nham ngẩng ngẩng nhìn chăm chăm cánh cửa thang máy, không bao lâu sau lại “tĩnh” một cái, ngẩng đầu, trên lầu có tiếng giấy da nhíp nhàng gõ xuống sàn, sau đó là tiếng chầm chìa khóa kêu leng keng, và cuối cùng là tiếng cạch, tuyên bố cửa đã đóng lại. Đến lúc này La Nham mới dời chân, chầm chậm đi về phía cửa nhà mình.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào La Nham cũng sống trong hưng phấn, hoảng hốt, mừng thầm, khó xử và tự khinh bỉ bản thân, anh trở thành kẻ nghiện nhìn trộm.

Từ ngày nhận cửa hàng, La Nham chưa từng dậy sớm như thế này, vì anh phát hiện 6 giờ sáng mỗi ngày, Thư Nhạc sẽ mặc nguyên bộ đồ thể thao trắng, đứng giờ xuất hiện dưới lầu, đến công viên gần đó tập thể dục sáng, góc nhìn từ cửa sổ phòng ngủ của La Nham vừa khéo có thể nhìn thấy cả công viên. Trước tiên Thư Nhạc sẽ chào hỏi với một người đàn ông nào đó, La Nham nhận ra người đó là giám đốc Tần lo việc hàng hóa trong khu chung cư, sau đó hai người chạy khởi động 2 vòng, sau đó cùng đi vào sân cầu lông của khu chung cư, ghép cặp đánh đôi với ông chủ khác, thường sẽ đánh 20 phút, giám đốc Tần rõ ràng là thuộc phái dùng sức, hung hăng vô cùng, còn Thư Nhạc thì thiên về kỹ thuật, đáng người khỏe mạnh linh hoạt, kỹ thuật khéo léo đặc sắc, làm cho La Nham đứng sau tấm rèm cửa sổ trên lầu cũng ngứa ngáy, tim nhảy nhót theo trái cầu lông. Sau đó Thư Nhạc sẽ đến cửa hàng điểm tâm kiểu Trung mua đồ ăn sáng, rồi đi thang bộ lên lầu 8. Không đến 20 phút sau, chiếc Buick trắng của Thư Nhạc sẽ chạy ra từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm, chầm chậm chạy xe từ chung cư lên đường lớn. Sau khi nhìn thấy huy hiệu của Thư Nhạc La Nham đã google xem anh và công ty chứng khoán hiện tại của anh, thì ra anh là một nhà phân tích chứng khoán có chút danh tiếng. Khoảng 6 giờ tối, xe của Thư Nhạc sẽ chầm chậm lấn bánh vào cửa tầng hầm, La Nham biết anh sẽ đi thang máy từ lầu 1 thẳng lên lầu 8, rất tiếc rẻ không được nhìn thấy Thư Nhạc. Sau đó là tiếng mở đóng cửa quen thuộc, trên trần có tiếng đi lại loáng thoáng, tiếng nước rì rào trong nhà tắm, có lẽ là Thư Nhạc đang rửa tay, chuẩn bị nấu cơm. Thỉnh thoảng Thư Nhạc sẽ về trễ, có lẽ là tặng ca hoặc xã giao, đương nhiên cũng có thể là bạn bè đi thư giãn, hoặc là hẹn hò... gì đó. Dần dần, độ nhạy cảm của La Nham đối với những tiếng động trên tầng đã đến cảnh giới lơ hỏa thuần thanh, một tiếng động, là có thể đưa ra kết luận “Thư Nhạc đang làm gì”. La Nham tin, mình đã yêu rồi, đối tượng là vị tinh anh trong giới chứng khoán nghiêm túc nhưng điềm đạm, lạnh lùng mà thân thiện, giọng nói rất dễ nghe, nụ cười rất dễ nhìn, thân thể rất nhạy cảm trên lầu. La Nham chưa từng vui vì chuyện này, bởi vì Thư Nhạc và anh nếu so sánh, bản thân anh... Thư Nhạc làm sao lại để mắt đến anh được chứ.

Tuy là nói vậy, nhưng La Nham vẫn không cam tâm được, anh quyết định lấy tư cách chủ cửa hàng, dùng sự dụ dỗ để cảm hóa người trên lầu. Dù sao lần trước cũng đã gọi điện thoại rồi, bây giờ nhấn tin chắc không quá đáng đâu. Thế là, giữa lúc bận bịu công việc, Thư Nhạc thường nhận được tin nhắn rất bực và cũng rất mờ ám.

Chẳng hạn như:

“Nhà Bối Tập vừa nhập thêm đồ chơi tình yêu của Nhật, bôi trơn loại mới của Ý, bao cao su siêu mỏng vị trái cây, khách hàng cũ được giảm 80% đó nha~ Địa chỉ xxxx” Thư Nhạc lập tức xóa ngay. Nhưng không lâu sau lại nhận được hàng chuyển phát nhanh chẳng biết từ đâu, mở ra xem thì thấy trứng rung liền dây, bôi trơn, bao cao su mỗi cái một mùi. Cầm nín nhét hết vào ngăn kéo, nhưng vào một đêm khuya đột nhiên tỉnh giấc, lục ngăn kéo tìm thuốc lá, lại thấy một đồng thứ dâm dăng, ma xui quỷ khiến mở ra xem, rên rĩ dùng đến lúc drap giường ướt đầm trời sắp sáng.

Hoặc chẳng hạn như:

“Tối mai sẽ có mưa, Bối Tập dụ dỗ nhắc, ra ngoài nhớ phải mang dù đó nha.” Làm ơn đi, tôi có xe... Thư Nhạc đọc xong, ngón tay quẹt một cái, lại xóa. Kết quả là đến tối mưa thật, đúng lúc Thư Nhạc lái xe đến ngân hàng, ra khỏi cửa bị cuồng phong tập kích, bị mưa lớn quật cho mù mịt không thấy đường đi, hơi hối hận một chút. Sau đó, trong cốp xe của Thư Nhạc, luôn có một chiếc dù lớn màu đen.

Lại chẳng hạn như:

“Bối Tập bị bệnh rồi, hôm nay không lên wangwang không nói chuyện không gửi hàng.” Chẳng lẽ anh ta gửi

cho tất cả khách hàng sao, kì lạ thật. Ngón tay Thư Nhạc đặt trên nút xóa, do dự một lát, thần tốc lưu số điện thoại vào danh bạ, tên là Bối Táp, bỏ vào túi áo, một lát sau lại lấy ra thần tốc bấm mấy chữ, rồi lập tức tắt âm thanh để lên bàn, nó sáng lên cũng không nhìn tới.

La Nham ôm chần lẩn mấy vòng trên giường, rồi lại cầm lấy điện thoại để sát mặt vào đọc kĩ mấy lần, đính kèm tiếng cười khàn như giọng vịt đực, hai tay bấm tách tách một lúc, gửi đi, để xuống cạnh gối đầu nhìn không chớp mắt, nhìn một lúc rồi ngủ quên, điện thoại không rung cũng không reo.

“Uống nhiều nước, chúc sớm khỏe.” Thư Nhạc trả lời.

“Cảm ơn anh, có lời chúc của anh Bối Táp ngủ một giấc chắc chắn sẽ khỏe... Nhưng uống nhiều nước quá muốn đi vệ sinh rồi phải làm sao bây giờ, không có muốn đi đâu...” La Nham trả lời như vậy.

4. Chương 4: Anh Hùng Đứt Gót Tở Tình

Những ngày tháng mờ ám như vậy tiếp tục kéo dài gần như hết mùa hè, ngoại trừ mấy cái tin nhắn không có hồi âm, ngoại trừ thỉnh thoảng gặp mặt trong thang máy trên hành lang trước cửa cửa hàng tiện lợi tiệm sữa đậu nành các loại, Thư Nhạc không hề mua thêm hàng ở chỗ anh, cũng chưa từng chủ động liên lạc, lúc gặp nhau cũng chỉ gật đầu cười xã giao, La Nham thì lại luống cuống tay chân nói không tròn câu, nói chung là quan hệ không chút tiến triển. La Nham ngâm điều thuốc nằm giữa mặt híp mắt nhìn trần nhà, có lẽ, tình yêu đến bất ngờ không biết từ đâu này, đột nhiên xuất hiện, rồi cũng sẽ đột nhiên biến mất...

“Rầm...” Trên lầu đột nhiên có âm thanh rất to, La Nham nhảy bật dậy như cá chép, dựng thẳng tai lên nghe ngóng, âm thanh này không bình thường.

“Xoảng xoảng...” Tiếp theo là tiếng đồ vật rơi vỡ, La Nham sốt ruột, Thư Nhạc đang làm gì vậy? Say rượu sao? Có trộm sao? Đánh nhau sao? Trong lúc La Nham còn đang rối rắm giữa xông lên hay gọi bảo vệ hay báo cảnh sát thì điện thoại trên bàn trà ngoài phòng khách lớn giọng hát bài, La Nham vừa lẩn vừa bò ra, quả nhiên là Thư Nhạc.

“Thư Nhạc Thư Nhạc anh làm sao vậy có chuyện gì vậy?”

“... Ừm, buông tay... A!”

“Thư Nhạc? Thư Nhạc... Chuyện gì vậy anh mau trả lời đi!”

“Đồ khốn, anh cút ngay.”

“Thư Nhạc Thư Nhạc ai ở trong nhà anh?” La Nham rõ ràng nghe ra một tiếng Thư Nhạc cách điện thoại một quãng, hơi nữa còn có thể nghe rõ tiếng thân thể lôi kéo đụng chạm và tiếng thở dồn dập.

“... Bối Táp? Mẹ nó đúng là thứ dâm dăng, gọi thêm đàn ông tới chơi 3P sao, cũng không tệ...” Đây là giọng khàn khàn tục tằn của một tên đàn ông lạ... Đàn ông? Chẳng lẽ là... La Nham lập tức quăng điện thoại sải chân chạy lên lầu.

Sau cánh cửa khép hờ, cảnh tượng nước và thủy tinh vỡ đầy đất, bàn trà bị hất ngã, mùi rượu bay đầy phòng và Thư Nhạc quần áo xộc xệch bị đè xuống đất vẫn không ngừng giãy dụa đập vào mắt La Nham.

La Nham giận đến run người, cầm lấy cây mang giày dài bằng gỗ dựng trên huyền quan, xông tới đá ngã tên đàn ông như gấu đói kia, giơ cây mang giày lên đánh tới tấp vào đầu cổ người đó, hắn ta ôm đầu cuộn người lại kêu la. Lúc này Thư Nhạc mới nhận ra được trong phòng có người khác, không nên tiếng, chỉ liều mạng đánh tên khốn kia.

“Anh là...”

“Rắc...” một tiếng, cây mang giày gãy thành hai đoạn, La Nham đỏ mắt xoay về phía Thư Nhạc, trên mặt Thư Nhạc có vết cào nhàn nhạt, áo sơ mi bị kéo đứt mấy nút, trên bộ ngực trắng nõn cũng có vết đỏ rất rõ. La Nham lại nổi giận, quăng mạnh cây mang giày gãy vào đầu tên đang nằm trên sàn, nhấc chân đá mạnh

mấy cái vào lưng hắn, xông đến chiếc điện thoại ngoài phòng khác, nhanh chóng bấm số điện thoại của bảo vệ, la hét yêu cầu mau bắt trói đối tượng khả nghi xâm nhập gia cư bất hợp pháp tấn công chủ nhà tổng ra ngoài.

Thư Nhạc đã đứng dậy, mò tìm kính đeo vào, mặt không dám tìm nhìn chằm chằm La Nham vẫn còn đang thở dốc, môi run rẩy không biết phải nói gì. Giám đốc Tần dẫn theo hai bảo vệ chạy vội đến đánh vỡ bầu không khí im lặng trong phòng, sau khi hỏi thăm tình huống đại khái thì bắt đầu nghiêm túc đánh giá đồng sâu rượu trên mặt đất, ông chủ nhà và anh hàng xóm, sau đó không nói thêm tiếng nào, xách nhân vật như chó ốm kia ra vứt vào thang máy.

Nhờ tiếng cửa đóng sập lại, La Nham mới hoàn toàn nhận ra mình đã làm chuyện kinh thiên động địa thế nào.

“Thư, Thư Nhạc... Tôi... Vậy...” La Nham luống cuống chạy tới trước mặt Thư Nhạc, muốn cầm tay người ta, nhưng nửa đường lại dừng, vội cho tay vào túi quần.

Thư Nhạc đã khôi phục bình tĩnh, nhìn La Nham một lúc, cúi đầu thở dài.

“Điện thoại... Khi này tôi định báo cảnh sát, lúc giằng co không ngờ lại gọi vào số của anh... Ha ha, thật xin lỗi anh Bối Tập, để anh thấy mặt xấu của tôi hết lần này tới lần khác... Nhưng mà, vẫn phải cảm ơn anh.”

“Thư Nhạc, không phải vậy, tôi không cố ý...”

“Bối Tập! Tôi phải đi tắm, mời anh về trước.” Thư Nhạc lớn tiếng ngắt lời anh, xoay người bước nhanh vào phòng tắm. Để lại La Nham đứng một mình trong phòng khách không biết làm sao, lủi thủi ra cửa, cầm tay nắm. Nếu như mình cứ đi như vậy, nếu như Thư Nhạc hối hận đã quen biết mình, nếu như Thư Nhạc không thêm để ý đến mình nữa, nếu như, nếu như mình cứ buông tha như vậy...

Thư Nhạc vừa đi từ phòng tắm ra vừa lau tóc, vừa được vài bước đã giật mình dừng lại, mặt viết đầy chữ “sao anh còn ở đây” nhìn tên thanh niên đang quỳ trên sàn gỗ lau sàn. Chiếc bàn bị lật ngã trong phòng khách đã được dựng lại, mặt sàn sạch tới mức con ruồi bay ngang cũng bị trượt.

“A... Anh khoan dừng qua đây, vẫn còn vụn thủy tinh chưa quét sạch.” La Nham ngẩng đầu nhìn Thư Nhạc một cái rồi cúi đầu tiếp tục cẩn thận gom vụn thủy tinh lại, giữ vào thùng rác bên cạnh, chạy vào bếp xả khăn, rồi lại chạy ra cẩn thận lau lại lần nữa.

Thư Nhạc đã thả lỏng người ngồi xuống sofa, mặt không đổi sắc.

“Anh, qua đây ngồi, cho anh 5 phút giải thích.”

La Nham cúi đầu ngồi cách Thư Nhạc một quãng, nắm chặt ngón tay lạnh buốt của mình, lắp bắp bắt đầu kể lại từ chuyện đơn đặt hàng, Thư Nhạc thì cầm ly trà rất thư thái.

“Nói, nói chung, tôi không có cố ý giấu anh... Tôi chỉ, chỉ sợ anh xấu hổ, cho nên... Thư Nhạc, anh tha thứ cho tôi có được không...”

“...”

“Vậy, tôi thật sự thật sự không phải thấy anh đáng cười nên trêu ghẹo, tôi... tôi cảm thấy anh rất tốt, chuyện đó cũng là bình thường, tặng mấy thứ đó cho anh cũng là để xin lỗi, không phải chế nhạo anh...”

“...”

“Thư Nhạc... Thư Nhạc tôi sai rồi, phải thế nào anh mới tha thứ cho tôi...”

“... 5 phút rồi, còn có gì chưa hết không anh Bối Tập?” Thư Nhạc để ly trà xuống, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào La Nham.

“Có!” La Nham đột nhiên ngồi thẳng lưng lên.

“Tên thật của tôi là La Nham.” La Nham cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Thư Nhạc, “Còn nữa, tôi thích anh!”

Thư Nhạc mở to mắt, đến lúc này mới đánh giá kĩ người trước mắt, tóc đen cắt ngắn, mày hơi nhíu, mũi cao thẳng, môi mím lại vì căng thẳng, mặc áo thun rộng và quần đùi bãi biển đủ màu, đi chân không chân thành tỏ tình với mình.

“... Tôi nhớ không lầm, trước đây anh không thích đàn ông đúng không?”

“Cái gì... Đàn ông sao, hả, i i i i...” La Nham bịt miệng lùi lại mấy bước, ngã phịch vào cái sofa mềm, khí thế liêu chết bưng bưng khi nãy tắt xụi. Thư Nhạc là nam là nam là nam là nam!!! Mình cũng là nam là nam là nam!!!

“Anh...” Thư Nhạc nhức đầu đỡ trán, người này, thần kinh nào chạy theo đường nào vậy chứ.

“Tôi nói, La Nham, anh nghĩ rõ ràng trước đã rồi hẵng nói, trễ rồi, tôi nghỉ ngơi trước.” Thư Nhạc bóp trán, ngày hôm nay đúng là đủ chuyện. Nói xong thấy đối phương không hề có dấu hiệu đứng lên, liền đi tới cạnh La Nham chuẩn bị tiễn khách, La Nham thì ngồi thẳng lưng túm chặt lấy tay áo của Thư Nhạc.

“Thư Nhạc, vậy tôi... còn được nhắn tin cho anh không?” Ngắc đầu nhìn Thư Nhạc đầy mong chờ.

“...” Gật đầu.

“Vậy... có được gọi điện thoại không?”

“...” Gật đầu.

“Sau, sau này... Sáng sớm cũng có được cùng đi chạy bộ đánh cầu, rồi... cùng uống sữa đậu nành không?”

“...” Làm sao biết tôi sáng sớm sẽ chạy bộ đánh cầu uống sữa đậu nành, Thư Nhạc neho mắt, gật đầu một cái thật nhẹ.

“Nếu như, tôi chỉ nói nếu như mời anh đến nhà tôi xem phim Mỹ chơi trò chơi... thì sao?”

“...” Phim Mỹ là thứ gì? Còn trò chơi, không giỏi lắm, nhưng cũng miễn cưỡng, Thư Nhạc do dự một chút, vẫn là gật đầu.

“Như vậy cũng có thể, vậy tôi... đến nhà anh chơi thường xuyên có được không?” Mặt anh ta cuối cùng cũng sáng lên một chút, bàn tay đang cầm tay áo đối phương chậm chậm tuột xuống, len lén cuốn lấy mấy ngón tay ấm áp.

“... La Nham, được voi đòi tiên.” Thư Nhạc dùng bên tay không bị nắm đẩy chiếc mắt kính trên sống mũi lên, nhưng mà không có từ chối.

“... Thư Nhạc, chúng ta thử gặp gỡ, hay là... đi.” Đây không phải câu hỏi, La Nham vừa nói vừa thò tay ôm lấy eo Thư Nhạc, dán mặt vào lớp áo choàng tắm trên eo người ta.

“Thư Nhạc, tôi thật sự... rất là thích anh...” Nhẹ giọng tỏ tình, chôn đầu trong lớp vải mềm.

Thư Nhạc không nói gì, im lặng để anh ôm, một lúc sau, luồn tay vào mái tóc đậm tay của La Nham, nhẹ nhàng vuốt ve. Người thanh niên nhỏ tuổi hơn mình này, người sống ở lầu dưới bán thứ làm mình xấu hổ, người nhiệt tình giúp đỡ mình, người lần đầu gặp trong thang máy đã làm ra chuyện mất mặt, người gửi cho mình một đồng tin nhắn tào lao nhưng lại luôn đầy quan tâm, người đỏ mắt đánh kẻ tấn công mình, người dè dặt thích mình lại không dám biểu lộ...

“So với chuyện đó...” Thư Nhạc dùng bàn tay lại vuốt tóc La Nham lại, chuyển sang nhắc mặt anh lên, “Khi nào thì chúng ta làm tình?”

“... Hở?” La Nham há hốc mồm, Thư Nhạc, hình như mới nói câu gì rất khó lường?

“Mấy thứ em đưa lần trước, dùng chán rồi, không còn hứng thú.”

“... Thật, thật ngại quá, ý là...” Mặt La Nham từ từ nóng lên.

“Mấy thứ đồ giả, lạnh ngắt, lại không đủ to không đủ dài, không vào sâu bên trong được, quả nhiên vẫn là người thật... Ừm ừm ừ...” La Nham vỗ tới dùng hai tay che đôi môi không ngừng nhả ra mấy câu cực kì kích thích của Thư Nhạc lại, mặt đỏ bừng chui vào hõm cổ đối phương.

“Hửm? Mới vậy đã không chịu nổi rồi...” Thư Nhạc nhếch môi, “Ông chủ bán sex toy mà mới như vậy đã không chịu nổi, chúng ta đều là người lớn rồi La Nham.”

“Em, em sẽ quen dần.” Cái đầu trên vai ngẩng lên chân thành nhìn Thư Nhạc, ôm lấy mặt anh, hôn lên môi anh một cái, Thư Nhạc bình thần đón nhận, xong rồi còn đáp lễ đưa lưỡi liếm La Nham một cái, mặt La Nham đỏ hơn, nắm chặt lấy lớp áo choàng sau lưng người trong lòng.

Thư Nhạc vỗ về tấm lưng rắn chắc của La Nham như an ủi, môi cong lên, không sao, có dư thời gian thông thả điều giáo ông chủ cửa hàng sex toy ngày thơ này.

-END-

5. Chương 5: Phiền Não Thường Ngày Của Thư Khắc Và Bối Tập (một)

Thư Nhạc ngồi chống cằm xoay bước trong phòng làm việc riêng, trong lòng có chút phiền não, không vì lý do hoành tráng gì, nguyên nhân là cậu người yêu đã hẹn hò được ba tháng, biệt danh Bối Tập, La Nham. Thư Nhạc không phải người tinh tế khéo léo, nhưng cũng không phải không nhạy cảm, anh cũng đã phát hiện gần đây Bối Tập của anh bắt đầu trở nên rụt rè, lúc ở cạnh nhau luôn cảm giác được đối phương đang dè dặt quan sát mình, sau đó lại bồn chồn suy nghĩ gì đó, nhưng chuyện khiến Thư Nhạc khó chịu nhất là có một lần tên nhóc đó dám phân vân dừng lại giữa lúc đang yêu đương rồi nhìn chằm chằm mình! Thư Nhạc cảm thấy cái người chìm trong khoái cảm rên rỉ không ngừng là mình đó thật sự ngu ngốc vô cùng!

Rốt cuộc là có chuyện gì, Bối Tập đang nghĩ gì, khi thật sự tiếp xúc rồi, mới phát hiện mình không phải mẫu người của cậu ta, không thích ở bên cạnh mình nữa? Không giống, nhìn mặt nào cũng không giống. Bối Tập rất quần mình, giờ nghỉ trưa sẽ gọi điện thoại hỏi trưa nay anh ăn gì, buổi tối chỉ cần mình không bận thì sẽ ôm laptop hăm hở chạy lên lầu, hoặc là gõ cửa hẹn mình đi xem phim xem kịch chơi trò chơi, nhất định phải dính vào nhau mới chịu. Tên đó ban đêm phải lo chuyện bán hàng không ngủ đủ, sáng sớm lại làm âm ỉ đòi cùng chạy bộ, kiên trì không được 2 tuần, trốn mắt nhìn tên ngu ngốc nào đó chạy chậm dần chậm dần, hai mắt còn trực tiếp nhắm lại, đến chỗ rẽ không nhìn thấy suýt chút nữa sải bước xuống hồ. Nói là không cần phải miễn cưỡng, ngủ nhiều thêm một chút đi thì kết quả là ai đó bên lên nói, em cũng muốn có thân thể khỏe mạnh cường tráng, còn muốn, còn muốn, ở bên cạnh anh nhiều hơn một chút... Làm nghe xong rất muốn đè cậu ta vào thân cây hôn hít một hồi. Cuối cùng phải đến phòng gym làm thể thành viên, chủ động hẹn Bối Tập mỗi cuối tuần đến đó tập nửa ngày. Nhìn Bối Tập mặc áo ba lô ướt mồ hôi dán sát vào người, cơ tay cơ ngực căng lên mỗi lần nâng tạ, chỉ muốn đè ra làm một hồi, hay nhất là cột cậu ra vào ghế tập, sau đó liếm đi mồ hôi trên người cậu ta, cả xx trên ngực, rồi hạ xuống đến... stop! Mình đang nghĩ gì vậy! Thư Nhạc đau đớn ôm mặt, vội chính chắn lại, ừm, có vẻ không phải lý do này.

Chẳng lẽ là Bối Tập thay lòng? Đang thầm tính toán xem phải thoát thân bằng cách nào, thật ra đã không còn quan tâm gì đến mình nữa rồi? Không thể nào, xét phương diện nào cũng không thể. Chuyện liên quan đến mình, cậu ấy để bụng hơn ai hết, lo lắng hơn ai hết. Lần trước vì ngộ độc loại hải sản lạ gì đó bị dị ứng nghiêm trọng, sốt nổi khắp người, sốt cao không hạ. Bối Tập sốt ruột đến chạy lòng vòng, vào bệnh viện truyền nước biển, bụng trà rót nước dứt ăn lau người, ban đêm thì nắm tay mình nói thể nào cũng không chịu ngủ, cuối cùng mới miễn cưỡng trải tấm chăn mỏng mặc nguyên quần áo ngủ vài tiếng. Vì sợ nấu cơm mình ghét không chịu ăn, trời còn chưa sáng đã len lén dậy lái xe mình đến cửa hàng cháo dinh dưỡng nổi tiếng ở trung tâm mua cháo, kết quả lúc về chạy quá nhanh, đâm vào đuôi xe người khác, vỡ đèn xe, cháo đổ đầy ra ghế. Mình rất giận, không phải xót xe mà là xót tên ngu ngốc lấy được bằng lái nhưng ba năm chưa từng lái xe đó. Lúc vào cửa hàng 4S tên đó làm mặt đáng thương theo sát sau lưng mình, nói Thư Nhạc sau này em không tự tiện lái xe anh nữa, anh đừng giận em được không. Mình nói, lái chứ, sao lại không, cậu lái xe, tôi ngồi ghế phó lái, cho cậu thời gian 2 tuần đưa đón tôi đi làm, luyện tay lái đi! Cái người vốn đang ủ rũ nào đó lập tức phát sáng, nắm tay mình hỏi sau hai tuần còn được tiếp tục đưa đón anh không, thì ra biết lái xe sẽ được lợi thế này sao trước đây anh không nhắc em... Thế là mình có tài xế chuyên dụng, để an ủi cậu tài xế không cần trả lương mà lại làm việc rất chăm chỉ đó, bữa tối ngày nào mình cũng đốc lòng làm một mâm cơm phong phú dinh dưỡng. A nói mới nhớ, tối nay ăn gì đây, ừm, gần đây chợ có măng

rồi, nhưng hơi mắc một chút, nhưng mà cậu ấy thích ăn, hôm nay mua nhiều một chút... Ồ, sao lại nghĩ lệch đường nữa rồi! Thư Nhạc tháo kính xuống bóp trán, thôi vậy không nghĩ nữa, mặc xác cậu ta!

Buổi tối, La Nham và Thư Nhạc ăn cơm tối xong, La Nham tự giác chạy vào bếp vừa hát khe vừa rửa bát, Thư Nhạc để trái cây đã cắt sẵn và trà lên bàn, màn hình laptop La Nham để trên bàn rung nhẹ, ngừng chế độ sleep, sáng lên, Thư Nhạc liếc nhìn, phát hiện là một diễn đàn của thế giới thứ ba mình từng tham gia, trong lòng thầm tò mò La Nham cũng biết lên những diễn đàn này rồi sao, tay cuộn trang web lên đầu, vừa nhìn lập tức đã kích mạnh vào phiên não của Thư Nhạc, là bí mật của La Nham.

Chủ đề: Người yêu thích *beep* tình nhưng em làm không giỏi làm sao đây đây đây đây đây đây đây đây.

“Trước đây em chưa từng yêu đương, gần đây có chút vấn đề, không biết hỏi ai nên mò đến đây, các bác giúp em với làm sao đây a a a a... Online chờ...”

Người yêu em rất xuất sắc, gia thế tốt việc làm ổn định năng lực cao mặt đẹp tốt tính nết ăn rất ngon, nói chung, mặt nào cũng hơn em, em cảm thấy người như vậy lại đồng ý quen em thật sự là như mơ, thích người ta quá...”

Hừ, xem đi, nói rồi mà, Bối Táp của mình làm sao mà lại không quan tâm mình không thích mình thay lòng đổi dạ chứ?

“Ảnh cũng rất tốt với em, em nghĩ có lẽ là ảnh thích em. Nhưng mà cứ cảm thấy có vấn đề, nói sao đây, em cảm thấy ảnh rất thích làm chuyện đó, làm tình, hơn nữa còn rất bạo rất sáng tạo, lần nào cũng rất chủ động, ảnh ngoéo tay một cái là em chịu hết nổi, sau đó em mất trí điên cuồng ra sức gì đó với ảnh, đầu trống rỗng, sau đó lúc em tỉnh táo lại thì ảnh đã nhắm mắt ngất rồi làm thế nào cũng không tỉnh...”

... Gì chứ gì chứ, không phải là vì cậu làm quá kịch liệt sao!!!

“Em không biết cảm thấy chuyện đó như thế nào, cũng không biết ảnh thích tình yêu như thế nào, ấy ấy xong ảnh chẳng nói gì, em cũng không dám hỏi. Đột nhiên em nghĩ, có phải em quá cực sức trong chuyện này không, chỉ biết chui vào rồi đâm đâm đâm hết chuyện, ảnh không nói gì thật ra là vì không thèm nói với em... Con người vô dụng không tiền đồ như em, cả làm tình cũng không nên thân, có lẽ ảnh sẽ không thích... Ảnh vốn là người ít nói, nhưng thật sự rất dịu dàng rất dịu dàng, có phải là vì em quá quẩn ảnh nên ảnh không thể từ chối, thật ra ảnh chỉ miễn cưỡng quen với em thôi?”

Cậu là con heo sao, tôi không thích cậu còn “miễn cưỡng quen với cậu”, có phải gần đây cho cậu ăn thịt heo nhiều quá nên lấp mắt não rồi không!

#1: chắc, xử nam đúng là phiền phức, chủ thớt đốt x, khám nghiệm hoàn tất!

#2: đốt x +10086

#3: đây là khoe khoang một cách lố lồ a a a a a chột mắt chủ thớt tự chột mắt chó tuôn lệ post bài >

~#4: em thật sự rất cảm thông với bot nhà bác... Chủ thớt thử nói chuyện đi, hai người thẳng thắn giải bày thì được rồi

~~#5: em, ngại quá em hỏi một câu, vậy, lúc người yêu cô đơn còn mua đồ về tự vui, còn nói cái đó chơi chán rồi không thích nữa gì đó... Em nghi ngờ người yêu chán bác rồi...”

La Nham cậu chết chắc rồi cả chuyện này cũng dám nói quyết định tối nay cột JJ của cậu lại không cho bắn!

“#6: a a a chẳng lẽ đây là trung khuyến nhục khí công và YD nữ vương thụ ver hiện thực sao sao sao sao người ta kích động quá ờ ()/

#7: hủ nữ xin hãy tự trọng!

#8: chủ thớt, sex toy trong nhà bác mua ở đâu vậy, có địa chỉ cửa hàng không, gần đây em muốn thử cho người ấy của em

~#9: mấy cái đó, ực, là em mua cho ảnh, em mở cửa hàng sex toy... *lau mồ hôi*

#10: a a a a thứ gian tình gì đây, cầu quá trình cầu kết cầu gian tình cầu chi tiết cầu trực tiếp >

#11: ls 3.14!!! Chủ thớt đừng có ngừng

~#12: đã nói là hủ nữ xin giữ tự trọng mà!!!!

#13: chủ thớt, cầu địa chỉ cửa hàng, có bao gửi hàng không có giảm giá không

#14: hiện tại cửa hàng đang đẩy mạnh hoạt động, đủ 299 bao gửi hàng, đủ 599 tặng đồ lót đôi + dây trói tình yêu, à, nếu đã vậy, giảm 9.5% cho các bác đã comment, mật mã liên lạc wangwang: Thư Khắc và Bối Thấp.

#15: gào gào giảm giá như vậy khác gì không giảm chứ... Chủ thớt thất đức ><>

...

Kéo chuột, xuống cuối cùng, chủ đề đã lệch tới mức mấy con trâu cũng không kéo về nổi nữa... Chỉ có ID của chủ thớt đáng thương chọt mấy câu “Sao các bác không chịu trả lời câu hỏi của em” “Thật sự không bác nào cứu em sao” vào giữa đám comment hỗn loạn, Thư Nhạc cố gắng kéo huyết áp xuống, đăng xuất ID của La Nham, đăng nhập ID ảo, comment thần tốc:

“#44: rửa chén xong thì mang cái laptop của cậu cút về lầu dưới, dám gõ cửa phòng tôi cắt JJ!”

ID: 803

Quăng con chuột, để laptop mở toang quác đó, xông về phòng, “rầm... cách”, khóa trái...

6. Chương 6: Phiên Nào Thường Ngày Của Thư Khắc Và Bối Thấp (hai)

La Nham vừa cời tạp dề vừa thò đầu ra từ nhà bếp gọi Thư Nhạc đã tắm xong chưa, vào kiểm tra đi. Nhìn thử, trong phòng khách chẳng có ai, lẽ nào vào phòng tắm rồi, nhìn nhìn, cũng không có ai, chỉ còn một ly trà xanh và một đĩa trái cây đặt cạnh laptop trên bàn trà... Khoan đã! Laptop laptop laptop laptop!!!

La Nham phóng tới chỗ bàn trà kéo chuột rột rột rột xuống dưới cùng, bài của Thư Nhạc đã bị đẩy tuốt lên trên, xôn xao “a a a a thánh hiển linh” “chủ thớt ai đẩy nhà bác nổi giận rồi” “chủ thớt xin hãy bảo vệ quả dưa leo của bác” “803 chú bỏ tên đỡ người này theo anh đi há há há há há”, La Nham dần đến mức cũng biết lần này tiêu rồi. Run rẩy kéo lên, quả nhiên thấy comment của ID 803, quăng con chuột lao tới sofa đập đầu điên cuồng vào cái tay ghế đàn hồi cực tốt, làm sao đây làm sao đây, sao mình cứ chọc cho Thư Nhạc giận!

La Nham dè dặt bò tới trước cửa phòng ngủ Thư Nhạc, đưa tay lên, không dám gõ, đành ai oán gác đầu lên cửa, nhìn tia sáng nhỏ lọt ra từ khe dưới cửa, cẩn thận mở lời.

“Thư Nhạc...”

“Thư Nhạc, vậy, em không gõ cửa, đừng cắt chỗ đó có được không?”

“Thư Nhạc, không phải em cố ý chọc anh giận đâu, em thật sự không biết phải nói sao với anh, lỡ như em hỏi anh càng giận thì sao... Hơn nữa, cũng không có ai để hỏi... Nếu là trên mạng, dù sao, dù sao cũng không ai biết ai... Nhưng mà mấy người đó không chịu trả lời em tử tế, lần sau em sẽ không hỏi nữa thật đó...”

“... Ồ, không nói cái này nữa, anh mở cửa có được không... Em, mai em rửa xe cho anh, đi mua đồ ăn với anh, cùng lắm thì em đưa bộ game mới nhất cho anh, cái đó khó khăn lắm em mới...”

Cửa bị mở mạnh từ trong, La Nham dán mặt trên cửa mất thăng bằng suýt chút nữa ngã rạp xuống đất.

“Hừ, là cậu nói đó.” Thư Nhạc đen mặt liếc một cái, đẩy cái người đã như khúc gỗ ra đi vào phòng tắm.

“Thư Nhạc...” La Nham nhìn theo bóng Thư Nhạc vào bếp, ngay trước khi đóng cửa, người bên trong đưa nửa khuôn mặt tối đen ra âm u mở miệng.

“Cởi sạch sẽ, lên giường, cho cậu 10 phút chuẩn bị.” Nói xong đóng cửa cái rầm.

Chuẩn bị, chuẩn bị cái gì, chuẩn bị dao lam với băng gạc? La Nham vô thức ôm hạ bộ, lông tơ cả người dựng đứng.

Lúc Thư Nhạc khoác hờ chiếc áo choàng tằm màu trắng sải chân vào phòng, hình ảnh Bối Tập của anh chỉ mặc mỗi cái quần chíp màu trắng, quỳ ngay ngắn dưới chân giường đập vào mắt, thấp thỏm nhìn ra cửa. Thư Nhạc đi đến bên giường nhìn từ trên cao xuống, tâm trạng lập tức tốt hẳn.

“Không phải đã bảo cậu cởi sạch sẽ sao, gì thế này?” Hắt cằm chỉ chỉ cái quần chíp còn sống sót.

La Nham khó xử cúi đầu nhìn, không lên tiếng.

“Vây cũng được, đưa tay vào, tự làm cho tôi xem.” Thư Nhạc bình tĩnh nói câu này, La Nham thì ngẩng phắt đầu lên, dùng cả hai tay che chở em nhỏ, há hốc mồm không nói gì.

“Nếu cậu làm, tôi sẽ trả lời tất cả câu hỏi của cậu... Tất cả những thứ cậu gửi lên diễn đàn, bao gồm cả chuyện tôi thích yêu thế nào...” Thư Nhạc cúi người xuống, kề sát vào tai La Nham thì thầm mấy chữ cuối cùng, La Nham rụt người một cái, cúi đầu không dám nhìn Thư Nhạc, tay phải chầm chậm luồn vào quần, chầm chậm xoa bóp cậu nhỏ của mình. Thư Nhạc cười khê một tiếng không không, đứng thẳng người lên kéo cái ghế bên bàn đọc sách qua, bắt chéo chân khoanh tay, nhàn nhả ngồi trước mặt La Nham. La Nham khê liếc cặp chân trần của Thư Nhạc một cái, ưm một tiếng, cậu nhỏ lại to thêm, tay không hề dừng lại.

“La Nham...” Thư Nhạc khê gọi.

“... Hừm?” Một âm tiết vượt ra khỏi cổ họng La Nham, nhưng lại trầm đục như không phải tiếng của mình.

“Thật ra, anh thích gọi em là Bối Tập hơn...” Thư Nhạc nghiêm túc nhìn ánh mắt đã bắt đầu sâu hoắm của La Nham, “Đặc biệt là lúc lên đỉnh...”

Nhịp thở của La Nham dồn dập hơn, mở rộng hai chân, kéo chiếc quần lót ra quãng xuống cạnh chân Thư Nhạc, thoải mái thủ dâm trước mặt Thư Nhạc. Nếu đã muốn chơi, thì phải chơi tới cùng!

Thư Nhạc nhìn La Nham đột nhiên trở nên điên cuồng, dục vọng quen thuộc lại trỗi dậy, hơi cúi người chống một tay trên tấm dra giường giữa hai chân La Nham, nghiêng đầu ngậm lấy phần môi dưới khê mở của đối phương, La Nham lập tức ôm lấy đầu anh, cuồng nhiệt hôn lại, đến lúc đè Thư Nhạc ngược vào ghế mới dừng lại.

“Ưm.” Thư Nhạc lau miệng, vuốt ve sau vai La Nham, nói: “Anh thích em thế này, cứ như sắp ăn thịt anh... Cho nên lần nào anh cũng tìm đủ cách trêu chọc em, nhìn em chịu không nổi nữa, phát điên đè anh xuống, mỗi lần như vậy anh lại hưng phấn... Đúng vậy, như bây giờ, anh đã cứng không chịu nổi rồi...”

Tai La Nham nóng bừng, dùng bàn tay ướt tinh dịch của bản thân vén áo choàng của Thư Nhạc lên, đầu ngón tay đùa với thứ đã cứng thẳng của đối phương. Thư Nhạc thoải mái ngã người dựa vào ghế, đưa chân phải lên gác lên vai La Nham, quặp vào, cọ sát vào sống lưng và vai La Nham theo từng động tác của cậu.

“... Ừ, Bối Tập... Xuống dưới một chút...” Giọng Thư Nhạc run rẩy, một tay vòng lại nắm chặt vào lưng ghế.

La Nham hoàn toàn không chịu được nữa, kéo lấy cánh tay Thư Nhạc, cả người anh đột ngột bị cậu đẩy mạnh vào giường. Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Thư Nhạc biết rõ hơn ai hết. Động tác rất nhanh, rất mạnh, rất sâu; không có trêu đùa cợt nhả, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ có nhiệt tình nóng bỏng lồng ngực, tình yêu lấp đầy trái tim, mồ hôi ướt đầm cả người; bình thường vẫn im lặng ít lời, chỉ vào lúc xao trào nhất mới ôm chặt lấy cậu, không ngừng gọi tên cậu, khê nói “thích, thích em, anh yêu em”, nhưng dường như trước đây cậu không hề chú ý đến...

Thư Nhạc sờ lên khuôn mặt cậu trai đè trên mình, gặm cầm cậu ta một cái, vòng chân ôm lấy, chờ nhịp độ như vũ bão tiếp theo. Im lặng một lúc lâu, La Nham lại chỉ chôn đầu trong cổ anh, không ngừng hôn khê lên làn da anh, hoàn toàn không làm tiếp.

“Sao vậy, không muốn làm?” Thư Nhạc vuốt ve mái tóc ngắn đâm tay của La Nham.

“... Không phải, muốn... Nhưng mà...” La Nham chống khuỷu tay nhắc nửa người lên, cố thở chậm lại, “Em vẫn còn muốn biết nữa, nói với em anh thích gì, rồi em sẽ... sẽ chờ lần sau thực hiện.”

“Thật sự đầu lại trống rỗng rồi?” Thư Nhạc gõ gõ đầu La Nham.

“... Ừm, đại khái vậy...”

“... Thật sự sung sướng vậy sao?”

“... Phải, đúng vậy...” Giọng điệu càng lúc càng tội nghiệp.

“Em đúng là hưng phấn là bị nửa người dưới không chế...” Thư Nhạc đưa tay xuống nghịch cậu nhỏ thẳng cứng bị kẹp giữa hai người.

“Thư Nhạc, vậy, anh còn thích, thế nào, cái này sao...” Lại vùi mặt xuống, bên dưới không nhìn được nhúc nhích cọ nhẹ vào lòng bàn tay Thư Nhạc, “Nói với em thêm nữa...”

“Anh sao...” Thư Nhạc rút tay lại, chuyển sang xoa bóp cái mông dạo này đã rắn chắc hơn nhờ tập gym của La Nham, mở rộng chân, uốn hông lên cọ sát vào La Nham.

“Anh thích rất nhiều thứ...” Thư Nhạc rất thích cảm giác thân mật lại đắm dục vọng này, La Nham thì đã bắt đầu kích động, biên độ dần lớn hơn, thứ to cứng làm loạn giữa hai chân Thư Nhạc, hơi thở phả lên sau tai Thư Nhạc, “Chẳng hạn như, ưm... cọ sát như bây giờ, hoặc là...” Nắm lấy bàn tay đang nắm chặt eo mình kéo lên ngực, “Ồ đây... xoa, a... nhẹ thôi, đừng cần...” La Nham gặm cắn cho đầu ngực của Thư Nhạc ướt đầm mới chịu ngừng, lại thở gấp hỏi:

“Còn... còn gì nữa...” Ngón tay xấu tính xoa nắn bên kia, Thư Nhạc run rẩy cả người, uốn ngực chào đón La Nham.

“Còn có... A, bên dưới, sờ bên dưới nữa...”

“... Bên dưới nào...” La Nham xòe cả bàn tay ra đặt lên, đầu ngón tay đụng trúng cái lỗ nhỏ đang mấp máy, lòng bàn tay nhẹ nhàng vân vê thứ cứng rắn đã bắt đầu nhỏ nước, hơi thở phả lên lồng ngực ướt đầm, làm Thư Nhạc nổi da gà khắp người, Bối Tập của anh còn đang hỏi tiếp: “Ồ đây sao... Hay là trong này, hửm?”

“... Đừng như vậy...” Thư Nhạc nắm lấy cổ tay La Nham, kiểu trêu chọc lúc có lúc không này, khoái cảm thoáng lên rồi mất này, khiến cho cả người Thư Nhạc đều tê dại.

“Vậy phải làm sao... Không thích ở đây sao, vậy thì không sờ nữa...” La Nham nói rồi rút tay về, đôi môi tiếp tục vỗ về nửa người trên của Thư Nhạc, một bàn tay luồn xuống dưới kéo mông Thư Nhạc lên dán sát vào bên dưới mình, chống chân nhắc người lên một chút, bắt đầu ra sức ma sát, “Vậy chúng ta, cứ cọ tiếp thế này... Được không?”

Thư Nhạc đã sắp bị loại cọ sát vừa ngọt ngào vừa dâm dăng này bức điên, tự nhắc mông lên cọ vào La Nham liên tục. Đã quen với phong cách điên cuồng dữ dội của La Nham, anh gần như không chịu được cảnh thế này, mà cái người lẽ ra phải đùa nghịch một lúc rồi chịu không nổi xông vào ngay vẫn còn đang nói mấy câu dâm dăng.

“Ướt thật... Bụng bị anh cọ ướt luôn rồi... Thật sao, thích đến vậy sao...” La Nham đưa tay sờ xuống bên dưới hai người, bôi thứ chất lỏng trào ra ở đó lên đầu ngực thẳng đứng của Thư Nhạc.

“Không được... Đừng như vậy mà... A ưm, nữa...” Thư Nhạc run rẩy, còn tiếp tục như vậy, nếu còn tiếp tục cọ như vậy thì sẽ...

“Ha ha...” Tiếng cười khàn đục rải xuống ngực Thư Nhạc qua làn da, “Muốn bắn rồi sao, chỉ mới cọ cọ đã muốn bắn rồi sao... Phía dưới của Thư Nhạc, vẫn còn nhạy cảm lắm...”

“Bối Tập... Bối Tập, không được rồi...” Thư Nhạc kích động dùng đầu ngón chân chống đỡ cả người, lưng nhắc lên khỏi giường, La Nham ôm chặt lấy anh, hạ bộ cọ mạnh vào mông Thư Nhạc.

“A...” Thư Nhạc quắn chặt lấy La Nham, bắn đầy lên bụng hai người, cuối cùng cũng thả phịch người xuống, nằm trên giường.

La Nham liếm lên bên gáy đầm mồ hôi của Thư Nhạc, tiếp tục nhẹ nhàng đưa đẩy cậu nhỏ thẳng cứng, an ủi Thư Nhạc nho nhỏ mềm mềm sau khi lên đỉnh, tiếng nước dính nhớp vang vọng trong căn phòng im lặng.

Sau khi Thư Nhạc lấy lại sức thì tay chân lại quắn vào La Nham, dùng gót chân dụi vào mông La Nham.

“Còn muốn cọ nữa sao... Không được đâu, của em, cọ thì không ra được đâu...” La Nham vừa nói vừa bế Thư Nhạc lên ngồi đối diện trên đùi mình, sờ tìm cái lỗ nhỏ của Thư Nhạc, quét chút chất lỏng đầm một ngón tay vào, “Chúng ta đổi sang cọ trong này có được không...”

“A, được...” Thư Nhạc lập tức lại bị kích thích, vịn vịn người để ngón tay La Nham dễ dàng an ủi bên trong mình.

“Vây, Thư Nhạc thích cọ phía trước, hay là bên trong này hơn... Chỗ nào, thích hơn?”

“... Chỗ, chỗ nào cũng thích...”

“Vây sao... Ngón tay, là đã thích rồi sao?”

“Không, không phải... Em đâm vào...” Thư Nhạc ngồi khóa trên đùi La Nham, ngửa người ra sau, dùng cả hai tay cầm lấy cậu nhỏ của cậu, đâm dăng võ vè lên xuống, “Đâm vào bên trong, sâu bên trong... Mới thích...”

La Nham hất bàn tay hư của anh ra, nhắc eo Thư Nhạc lên, chọn đúng tư thế đâm một cái thẳng sâu vào trong, hai người cùng gầm khê hai âm điệu khác nhau, hai mắt Thư Nhạc đã ứa nước mắt, ôm cổ La Nham thở dốc. La Nham sửa thành tư thế dùng được nhiều sức nhất, bắt đầu điên cuồng đưa đẩy, thỉnh thoảng lại hung hăng cắn mạnh vào đầu ngực và vai Thư Nhạc, ra sức bóp nắn hai bên eo và mông. Làm được một lúc còn chụp lấy hai tay Thư Nhạc, mắt sáng rực, bảo Thư Nhạc tự vịn vè đầu ngực mình, La Nham thì vừa ra sức vừa đâm mạnh vừa dùng đầu ngón tay nghịch Thư Nhạc nho nhỏ đáng thương đang chảy nước mắt, nhưng lại không an ủi tử tế. Thư Nhạc mở chân xoay eo cho La Nham ra vào, hai tay không ngừng vịn vè đầu ngực đã sưng đỏ. Bị khoái cảm không đến đỉnh làm cho liên tục kêu “tuyệt quá, to lắm, không được rồi, sâu chút nữa...”, cuối cùng khóc bám vào vai La Nham vừa cắn vừa cầu xin, La Nham mới chịu thả người yếu đã mềm nhũn xuống giường, nhắc hai chân anh lên, dùng cách thức thường ngày, không lên tiếng, làm đến lúc cả hai đều bất tỉnh. Đương nhiên, kết thúc vẫn như cũ là Thư Nhạc ngất xỉu gọi sao cũng không tỉnh.

Sáng sớm thức dậy, hai người cùng ngơ ngác nhìn đối phương, lúc hoàn hồn lại thì một nháy bật dậy la lớn “Em, em đi tắm” rồi chạy hối hả vào phòng tắm, một vội vàng kéo chăn trùm đầu lại. Tên xông vào phòng tắm ngồi dưới vòi nước nóng đập đầu vào lớp gạch men, tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi tối hôm qua mình nói nhiều câu dễ tiện với Thư Nhạc quá, cái gì mà cọ cọ rồi ướt ướt rồi sờ cho em xem, còn làm Thư Nhạc khóc, chắc chắc là anh càng ghét mình hơn rồi hu hu hu hu đập đầu chết quách cho rồi... Tên kia thì chui trong chăn cắn gối, trời ơi trời ơi trời ơi không ngờ Bối Tập có thể nói nhiều câu dâm dăng như vậy làm nhiều thứ dâm dăng như vậy, hôm qua làm cho mình khóc luôn, nhưng mà thật sự rất thích, bây giờ chỉ nhớ lại thôi đã muốn làm nữa rồi làm sao giờ làm sao giờ làm sao giờ...

Thế là, sáng sớm cuối tuần, đôi tình nhân lại tiếp tục hạnh phúc mà buồn phiền.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duoc-bao-boi>